

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

Zabij je, Eriku

Starý dobrý western

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

-

ZABIJ JE, ERIKU

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal **MAJOR SLIK**

(Pro čtenáře od patnácti let)

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-47-0 (epub)

978-80-87976-48-7 (mobi)

978-80-87976-49-4 (pdf)

UPOZORNĚNÍ

Autor upozorňuje čtenáře, kteří nečetli první dva příběhy o Erikovi, a to ‚Začalo to v Ascaloně‘ a ‚Naše oči se obracejí k tobě,‘ že se jím mohou zdát některé okamžiky v Erikově chování v tomto příběhu nepochopitelné, a jejich pravý význam bude zřejmý teprve po přečtení předchozích dvou knih.

ZABIJ JE, ERIKU

Podle vyprávění Chrise Murphyho a těch, kteří byli u toho

Byla to ta chvíle po západu slunce, kdy noc je ještě za dveřmi, ale prerie se již připravuje na její příchod. Kdy vítr – který se předtím volně proháněl po této mírně zvlněné planině, táhnoucí se téměř od řeky Pecos až k horám Blazar's Mill, ševalil v polovysoké trávě a naplňoval povětří neopakovatelnou vůní – z ničeho nic ustál. A v tichu, které zde zavládlo, bylo slyšet pouze sem tam zašustění nějakého hlodavce v trávě, spěchajícího do bezpečí své podzemní nory. A také kroky koně, nesoucího ve svém sedle jezdce.

Na první pohled bylo zřejmé, že jezdec má potíže a svého koně vůbec neovládá. Seděl v sedle celý schoulený a hlava mu v krátkých intervalech klesala až na krk koně, byť se ji hned snažil se zavřenýma očima zvedat. Jeho kůň pochopil, že dostal od svého velitele úplnou volnost k pohybu vpřed. A jelikož to byl výborný kůň, vycítil zároveň, že s jeho velitelem není vše v pořádku, a že je jeho povinností najít pro něho místo, kde mu jiní lidé pomohou. Instinktivně proto zamířil na západ, kde se v postupujícím šeru černaly obrysy hor. Po několika dalších minutách se zastavil, zastříhal ušima a jeho nozdry nasály pach, který měl ve svém mozku spojený s přítomností lidí. Ucítil kouř z ohně.

Když se kůň zastavil, probral se jezdec z mrákot a zdálo se, že i jeho smysly se na několik okamžiků upnuly k houstnoucí tmě v dálce. Potom poklepal koně po krku, něco mu zašeptal do ucha a kůň vyrazil rychlým cvalem vpřed. Jezdec se snažil s posledním zbytkem sil a tváří zkřivenou bolestí udržet v sedle vzpřímeně a kupodivu to vydržel až do doby, kdy oba uslyšeli štěkot psa. V teď již husté tmě bezměsíčné noci se kůň s jezdcem nakonec zastavil před černým obrysem stavení a bílá skvrna zuřivě štěkajícího psa se mihala kolem nich.

Ve dvou oknech stavení se za okenicemi objevilo světlo a po chvíli se pomalu otevřely dveře a ven vyšel muž s lucernou a s kabátem přehozeným přes noční košili. Za jeho zády vykukovala hlaveň pušky. Muž okřikl psa. „Kdo je tam?“ zavolal do tmy. „A co chcete?“

Jezdec vjel do kruhu světla z lucerny. „Pomozte mi, prosím,“ řekl tiše. „Jsem zraněný...“ a pomalu se sesunul ze sedla. Spadl by na zem, kdyby muž s lucernou nepřiskočil a nezachytil ho.

Kapitola 1.

Chlapec seděl na nízké stoličce vedle postele, na které ležel na břiše cizinec s přikrývkou až po holá ramena, a již hodnou chvíli ho pozoroval. Moc toho na něm nebylo vidět, pouze levá tvář na polštáři s lehce vystouplou lící kostí, širší nos a dlouhé černé vlasy, uvázané stužkou do ohonu. I tak bylo zřejmé, že je to indiánský míšenec.

Do pokoje vklouzl bílý, chundelatý psík a začal muži olizovat levou ruku, která mu visela vedle postele až k zemi. Cizinec otevřel oči a otočil tvář směrem k chlapci. Ten vzrušeně sevřel kus dřeva, neuměle vyřezaný do tvaru pušky, který měl položený na kolenou.

„Nestřílej, šerife,“ zamumlal cizinec. „Vzdávám se.“

„Mamí,“ zakřičel chlapec – „už se probudil!“

Přišla asi třicetiletá žena s hnědými vlasy ostríhanými nakrátko, v zástěře přes kostkované šaty s dlouhými rukávy a opatrně cizince obrátila a zvedla do sedu, když mu záda podložila polštářem. Tomu přikrývka sklouzla k pasu a byly vidět obvazy, kterými byl ovázaný přes prsa. Muž se zadíval ženě do očí.

„Probudil jste se akorát k obědu,“ řekla. „Spal jste skoro patnáct hodin. Tu ránu na zádech jsem vám vyčistila a zasypala desinfekčním práškem. Doufám, že nezačne hnisat, protože jiné léky na rány nemám a nejbližší doktor je odtud patnáct mil daleko. Co se vám stalo?“

„Můj kůň se najednou něčeho polekal, shodil mě a já spadl zády na pahýl ulomené větve. Bohužel se mi vryl zrovna do místa, na které si sám nedosáhnu a nemohl jsem si ho hned ošetřit. Jel jsem s tím celý den.“

„To jste musel zkusit jako pes.“

Cizinec si je oba mlčky prohlížel. „Já jsem Erik – a jak se jmenujete vy dva?“

„Laura Mosesová a tohle je můj syn Denis. Je mu jedenáct.“

„Skoro už dvanáct, mamí.“

„Matně si vzpomínám, že otevřít mi včera v noci přišel nějaký starší muž.“

„To je můj otec – Tom Olinger. Za chvíli přijde k obědu.“

„A kde to vlastně jsem?“

„Na našem malém ranči. Chováme tady pár desítek kusů dobytka a taktak nás to uživí. Jste pořád ještě v Novém Mexiku a pár mil odsud začínají Blazar's Mill. Mám vás nakrmit, Eriku, nebo se pokusíte vstát ke stolu?“

„Zvládnou to, ale nejdřív ještě pro mne musíte něco udělat, Lauro. Hej, Denisi, polož prosím tě tu ručnici, ze které jsem dost rozklepaný a dones mi moji sedlovou tašku.“

Když to Denis briskně udělal, Erik z tašky vytáhl malý keramický kelímek, převázaný koženým řemínkem. „Musím vás, Lauro, požádat, abyste mi ty obvazy zase sundala a do rány mi nejdřív vetřela trochu téhle masti. Rány se po ní hojí mnohem rychleji a nezanítí se.“

„Odkud ji máte?“

„Naučil mě ji připravovat jeden starý indián. Spolu s jinými věcmi.“

„Byl to váš příbuzný?“ zeptala se po chvíli, když Erik ležel zase na břiše a ona mu jemně dávala mast na ránu. Pochopil, koho myslí.

„Vlastně ano. Měl jsem s tím starcem společné předky – Mušajíty, Strážce kmene – já ale jejich krev zdědil po své matce.“

„Měl?“

„Už dávno je mrtvý, moje matka a otec také. Nemám už žádné příbuzné.“

„Já mám ještě dva bratry, Jeremyho a Mileye. Oba spolu hospodaří na ranči pár mil od nás.“ Pomohla mu zase se posadit a zručně ho znovu obvázala. „Matka nám zemřela před sedmi léty na tyfus,“ pokračovala – „spolu s mým mužem.“ Samotnou ji udivilo, že s tím neznámým mužem mluví i o věcech, na které se snažila zapomenout. Možná to bylo tím, že on sám začal hovořit o své rodině, možná to způsobil pohled jeho zvláštních očí, po kterém ji zaplavil pocit důvěry k tomuto cizinci, jako by se znali odjakživa.

Přinesla mu jeho kalhoty a košili, které si oblékl vsedě. Pomohla mu vstát z postele a všimla si, že mu po tváři přeběhla bolest. „Tohle ode mne nebyl dobrý nápad, Eriku, přeci jenom jste ještě slabý po takové ztrátě krve.“

„To bude v pořádku, Lauro.“ Stál vedle postele, rozhlížel se po malém, skromně zařízeném pokojíku a ona ho podpírala. Byl o hlavu větší, s vypracovanou postavou, a pes s vrtícím ocasem očichával jeho nohy.

„Vypadá to, že mě uložili do tvé postele, Denisi. Doufám, že mě za to neodpráskneš.“

Denis se usmál a jeho matka řekla: „Je to jediné místo v domě, kde máte soukromí, a kde se mi vás nejlíp ošetřuje. A Denisovi to až tak nevadí, spí teď zase se mnou v ložnici, kde spával až do svých deseti let.“

„Mrzí mě, že jsem vám způsobil tyhle nepříjemnosti. Ale na ty tři dny, kdy musím u vás zůstat, se můžu klidně ubytovat ve stodole.“

„To nepřipadá vůbec v úvahu, Eriku, jste přece náš host. Zůstanete tady a basta! A o jakých třech dnech to mluvíte – bude trvat nejmíň týden, než se vám rána zacelí, pokud nenastanou komplikace.“

Erik se usmál. „Chcete se vsadit, Lauro? Už jsem si účinek té masti na sobě jednou vyzkoušel.“

Podpírala ho, když ho odvedla ke stolu v kuchyni a měla na to dost síly, i když byla postavou spíše subtilní. Denis tam mezitím nachystal talíře a příbory a čekalo se, až se objeví Tom Olinger. Přišel v pracovních kalhotách a kostkované košili a voněl mýdlem. Muselo mu být už přes padesát, ale na jeho šlachovité postavě to nebylo znát a v rozčuchané hnědé hřívě na hlavě neměl jediný šedivý vlas. Na pohublé, opálené tváři měl dvoudenní strniště a jeho světlé oči si Erika zkoumavě prohlížely. Laura mu vysvětlila, jak přišel ke svému zranění a po několika žertovných Erikových poznámkách napětí v Tomově tváři konečně povolilo.

„Nejdřív sem si myslel, že tě střelili do zad a že utíkáš před zákonem. Podle té zbrojnice, co si vozíš sebou,“ poznamenal.

„A kdyby to tak bylo – vyhnal byste mě od svých dveří?“

„To ne, byl jsi samá krev. Ošetřili bychom tě, ale pak bys musel vypadnout.“

Jejich pohledy se střetly. Tom se později Lauře přiznal, že si pak už vůbec nemyslel, že vzali pod svou střechu nějakého lumpa.

„*Já jsem zákon*, Tome. Ale jiný než ten světský – chráním poctivé lidi před zlem, kterému nemůžou sami vzdorovat a představitelé toho zla ihned ztrestám, bez vašich soudů. Takhle mi to přikazuje můj původ.“

„Říkal mi, že je Mušajít, Strážce kmene,“ ozvala se Laura.

„Nemá horečku?“ zeptal se její otec.

„Ne tak vysokou, aby mluvil z cesty.“

Erika se ani v nejmenším nedotkly pochybnosti Toma Olingera o jeho slovech. Žertoval s Denisem, a když dojedl, nechal se zase Laurou odvést do postele. A když tam Denis po chvíli nakoukl, viděl, že Erik spí hlubokým spánkem ve stejné poloze jako dopoledne.

Kapitola 2.

Každé ráno Laura na Erikově přání sundala obvazy a dávala mu na ránu tu jeho mast. Dělal to ráda – vzrušovalo ji, když se mohla dotýkat jeho těla a dívat se na jeho svalnatou postavu. A nebylo divu, již sedm let neokusila rozkoš mužského objetí, a tak Erikova přítomnost v ní znovu probudila ženu. Jakoby ze zvědavosti proto například položila ruku na jeho hrud' a prstem pomalu objížděla zvláštní obrazec, který tam měl vytetovaný - kde se kolem zvláštního symbolu ve tvaru obráceného písmene A vinuli ve spirále dva hadi, s hlavami na levé a pravé plíci. „Znamená to něco?“ zeptala se.

„Je to můj rodný list. Že jsem Mušajít. Označil mě takto Yagua, když mě vycvičil na Strážce kmene.“

Kromě toho ji udivovalo, jak rychle se uzdravuje. Již druhý den přestala rána krváčet a začala se zatahovat. A odpoledne se sám vydal na krátkou procházku kolem ranče – sice pomalu a opatrně, s holí, kterou pro něho našli v kůlně, ale už bez Lauřiny pomoci. Ta ale za ním poslala Denise, aby na něho nenápadně dohlédl.

Erik nejdříve zašel do stáje podívat se, jak je postaráno o jeho koně. Vraník ho přivítal radostným zaržáním a Erik ho objal kolem krku a přitiskl tvář k jeho hlavě. Potom ho hladil po čele a nozdřích, na což kůň reagoval tím, že se mu pokoušel olíznout obličej.

„Děda říká, že koho má rád kůň, ten nemůže být špatný člověk,“ řekl Denis, který se na to díval.

„Zachránil mi život, Denisi, když v té pustině a tmě našel váš ranč. Jinak bych se složil někde na prérii a dnes už bych byl jenom potrava pro kojoty.“

Denis k Erikovi přilnul hned po jeho příjezdu na ranč. Vyrůstal bez otce, na kterého si ani nepamatoval a byl už ve věku, kdy kluk potřebuje mít vedle sebe mužský vzor a autoritu. Byl tady sice jeho děda Tom, ale toho celé dny zaměstnávaly práce na ranči, a kromě toho, jak Denis vyrůstal, byl na něho více přísnější. Myslel to asi dobře, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že žádné větší citové pouto mezi těmi dvěma nevzniklo.

A najednou se zde objevil muž zhruba ve věku Denisova otce, pokud ten by se ho dožil, který se k němu nechoval jako k dítěti, ale jako ke kamarádovi, vyprávěl si s ním o všem, co Denise zajímalo, a navíc s ním byla ohromná legrace. Který mu svým nožem upravil jeho hračku tak, že vypadala opravdu jako ručnice, a když se Laura na chvíli vzdálila z domu, dovolil mu dokonce sáhnout si na jeho zbraně, což byla opakovací puška, kulovnice, dvouhlavňová

brokovnice a dva revolvery. Vlastnictví tolika zbraní Denise vzrušovalo a on ve svém klukovském světě považoval Erika za neohroženého hrdinu, který svoje protivníky posílá na věčnost, jako by se nechumelilo.

Jediný, kdo se v tom domě pořád choval k Erikovi s jistým odstupem, byl starý Tom. Patřil k té generaci mužů, která se sem před lety dokodrcala tisícovkou mil na vozech tažených voly, aby zde našla nový domov, a kteří se dřeli do úmoru, aby donutili dosud nedotčenou přírodu dávat užitek a obživu. V jeho očích byli proto všichni ti, kteří se neživilí tvrdou prací, jenom budižkničmové.

Třetí den byla neděle. Ráno Laura zjistila, že Erikovo zranění je opravdu téměř zhojené a dala mu na něj kromě masti už jenom lehký obvaz. Erik s Denisem potom celé dopoledne učili jejich psa – jmenoval se Snowball (*Sněhová koule*) – různým kouskům pro pobavení. Odpoledne přijeli na ranč Jeremy a Miley Olingerovi. Oba Lauřini bratři byli starší než ona a podobou jako by z oka vypadli svému otci. Měli na sobě sváteční černé šaty, byli čerstvě oholení a přivezli velký kus uzené kýty a dvě láhve domácího vína. Pomohli Lauře vynést ven jídelní stůl, na který ona dala ubrus, na tácku velký ovocný dort, který dopoledne upekla a konvici s kávou. Všichni pak zasedli ke stolu.

Zpočátku byli oba Olingerové z Erikové přítomnosti na ranči trochu zaskočení. Nechali si vysvětlit její důvod, ale při představování pouze kývli hlavou a hodnou chvíli se bavili pouze s otcem o běžných věcech, které se během týdne přihodily na obou rančích. Pak si ale starší Jeremy uvědomil, že je to vůči hostu neslušné a obrátil se k Erikovi. „A co ty jsi vlastně zač, Eriku? Kovboj, krotitel koní?“

„Je to Pan Tajemný,“ řekl Tom a Laura v jeho hlasu vycítila výsměch. „Řek nám akorát, že chrání lidi před všelijakými lumpy a hned na místě je vyřídí. Má k tomu celou sbírku zbraní.“

Oba jeho synové se překvapeně dívali na Erika. „Váš otec má pravdu,“ řekl klidně.

„To jako, že se necháváš najímat za prachy?“ zajímal se Miley.

„Nedělám to pro peníze.“

„A pro co teda? Jen tak – pro své vlastní potěšení?“

„Pro spravedlnost na tomto světě. Protože každé zlo by mělo být potrestané.“

Nevěděli, co by k tomu řekli. Bud' si ten chlap z nich střílí anebo je cvok. A u stolu zavládlo rozpačité mlčení. „Vezměte si koláč,“ prolomila mlčení Laura a dolila všem kávu. „Jen taktak jsem ho zachránila před Snowballem, když jsem ho dala vychladnout.“ Pomalu se zase rozproudila zábava, ale na Erika se obracela pouze Laura. Změnilo se to, až když se Erik začal zajímat o podrobnosti z chovu dobytka. Na tohle téma se Jeremy i Miley dovedli bavit dlouho, a tak ochotně Erikovi vysvětlovali různé finesy z dobytkařské praxe a atmosféra u stolu byla rázem přátelštější.

„Poslyš, Eriku,“ dodal si po chvíli odvahy Jeremy – „rád bych se tě na něco zeptal, když to umíš s bouchačkami. Čet jsem v nějakých starých novinách o chlápku jménem Jack Slade, který se vsadil se známými, že na dvacet yardu prostřelí koltem střed karty s esem a povedlo se mu to. Myslíš, že je něco takového možné nebo to byl jenom výmysl novináře?“

„No, dvacet yardů to zřejmě nebylo, tu vzdálenost si ten novinář vymyslel. Slyšel jsem o Jacku Sladovi, byl to výborný střelec a z deseti yardů se mu to mohlo na některou ránu podařit, z pěti yardů určitě napoprvé.“

„Já se na deset yardů nestreffím ani do plechovky od fazolí, když to někdy s koltem zkouším,“ řekl Miley.

„Neutrácej zbytečně, Miley,“ ozval se jeho otec – „náboje jsou drahé.“

„A ty bys to dokázal, Eriku? To co ten Slade?“ zeptal se Denis.

„Pravděpodobně ano, Denisi.“

„To bych chtěl teda vidět,“ řekl zase Miley. „Myslím, že se jenom vytahuješ.“

Erik se podíval do Denisových prosebných očí a poslal ho dovnitř pro svůj opasek s revolverem. Tom tam zašel pro balíček karet.

Erik si nabírl revolver, z balíčku karet vytáhl pikovou šestku, vstal a rozhlédl se kolem. Potom požádal Denise, aby kartu přibil na jeden ze sloupků studny. „Je to patnáct mých dlouhých kroků,“ oznámil všem Denis, když se vrátil.

Erik zvedl ruku s revolverem a začal střílet. Revolver přitom držel jinak, než bylo obvyklé – vodorovně, a pažbu objímal dlaní shora. Padlo šest rychlých výstřelů za sebou, po kterých se Denis a oba bratři vrhli ke kartě. „Trefil se do všech šesti listů!“ volal od studny Denis.

Bratři donesli kartu ke stolu a podali ji otci. Vypadali vyjeveně a dívali se na Erika jako na nějaké strašidlo.

„Tohle by nesvedl ani ten Slade,“ řekl radostně Denis.

„Střílet na pevný terč není nic těžkého, pokud máte peníze na náboje a dostatečný trénink,“ poznamenal Erik – „to taková každodenní práce s dobyt看em je mnohem těžší,“ a podíval se Tomovi do očí. Ten uznale pokýval hlavou.

Celý zbytek odpoledne jím potom utekl v družné zábavě. Nasmáli se, když Erik s Denisem předvedli, čemu Snowballa naučili, nebo když Erik přidal k lepšímu pár veselých historek, které zažil v cirkuse Bordini, kde vyrůstal od svých čtyř do devatenácti let, jak jím prozradil. To už se smál i Tom. Poznali, že oni z Erika strach mít nemusí a ať už je to kdokoli, k obyčejným lidem se chová jako k sobě rovným. A vypadalo to, že i Erik se cítí v jejich společnosti dobře.

Když vyšly první hvězdy, byly už káva i víno vypité, koláč sněžený a oba bratři se zvedli k odchodu. Při loučení dlouze poklepávali Erika po ramenou a Denis potom na ně vesele pokřikoval, dokud nezmizeli ve tmě.

Denis vyndal zpoza košile prostřílenou kartu, chvíli se na ni díval a pak ji zase opatrně schoval pod košili.